

Reg. XII, 9, ubi dicitur: *Mittebant in eo (gazophylacio) sacerdotes, qui custodiebant ostia, omnem pecuniam quæ deferebatur ad templum Domini.* Deinde dum pecunia effundebatur et numerabatur, præsens quidem erat scriba regis ad omnem fraudem cavendam; sed eandem dederunt rex (non per seipsum, sed per eum quem primus sacerdos constituerat) et Joiada his qui præerant operibus domus Domini, ut dicitur hic γ . 11 et 12. Unde prohibiti quidem sunt sacerdotes accipere pecuniam discurrendo per terram Juda, eamque colligendo; sed non sunt prohibiti eandem pecuniam ad ostium tabernaculi accipere, et ad commune depositum deferre, numerare, et in usum fabricæ expendere; adeoque jus eorum sufficienter salvatum est.

Obj. III. Joas equidem jurisdictionem exercuit in sacerdotes, privando eos parte officii ipsis commissi. Atqui illicitum est regibus jurisdictionem in sacerdotibus exercere; ergo in eo peccavit.

R. hoc non esse illicitum regibus, quando propter rationalem causam sit de consensu vel consilio summi pontificis, prout hic factum esse supra monstratum est.

Obj. IV. Joas non jussit in templum inferri vasa, quæ abstulerat, et in fanum Baal inferri jusserat Athalia; sed jussit confici nova; ergo faciendo superfluos istos sumptus, non utiliter expendit thesauros sanctuarii.

R. neg. conseq. Quia aliqua recipere non potuit, quæ in privatos usus converterat Athalia, vel in cultum Baal ita immutari jusserat, ut domui Domini jam essent inepta. Alia vero ipsi recipere non licuit; quia aurum et argentum, ex quibus facta fuerant idola, certissime erant comburenda, et perpetuæ abominacioni devovenda, ut præcipitur Deuter. VII.

CAPUT XXV.

Joas succedit filius Amasias, qui in initio regni fecit bonum in conspectu Domini; sed victoria de Idumæis reportata elatus, turpiter ad devictorum idololatriam deflexit.

QUESTIO PRIMA. — AN AMASIAS JUSTE OCCIDERIT INTERFECTORES PATRIS SUI.

Resp. affirmative. Nam ad justam occisionem tantum requiritur legitima potestas in occidente, et crimen morte dignum, atque probatum in occidendis. Atqui in rege Amasia erat potestas legitima, et crimen probatum in istis interfectoribus; ergo, etc.

Justitiam vero hujus facti insinuat Scriptura dicens γ . 4: *Sed filios eorum non interfecit*, ne scilicet occidendo innocentes, in legem impingeret prohibentem Deuter. XXIV, ne pro patribus filii, paternæ iniquitatis non participes, occidantur. Ac proinde si hic fuisset periculum impingendi in legem, nec occidisset patres, cum de eo in initio regni dicitur hic γ . 2: *Fecitque bonum in conspectu Domini.*

Obj. I. Verbis citatis mox additur: *Verumtamen non in corde perfecto.* Ergo quamvis dicitur fuisse bonus, potuit tamen in hoc facto fuisse injustus.

R. neg. conseq. Nam Scriptura istud minus perfectum non refundit in commissam aliquam injustitiam, sed in minorem religionis zerum: ait enim IV Reg. XIV, 4: *Nisi hoc tantum quoa excelsa non abstulit; adhuc enim populus immolabat in excelsis.* Præterea ibidem, γ . 5, Scriptura dixerat: *Juxta omnia quæ fecit Joas pater suus, fecit.* Atqui Joas, dum erat bonus, neminem injuste occidit; ergo nec filius ejus Amasias occisores sui patris injuste præcepit jugulari.

Obj. II. Si illi interfectores Joæ fuissent rei mortis, potuissent et debuissent occidi ab initio regni Amasie. Atqui non occidit eos in initio regni sui, sed cum roboratum sibi videret imperium, ut dicitur hic γ . 5; ergo, etc.

R. neg. maj. Nam quod eos in initio regni sui non occiderit, contigit defectu virium, vel sufficientis securitatis, non vero defectu legitimæ vel sufficientis potestatis. Unde ab initio quidem rei erant mortis; sed executionem hanc prudenter distulit Amasias, donec roboratum sibi videret imperium: quia occisores illi videntur fuisse viri non ignobiles, sed revera potentes; tum quia dicuntur surrexisse contra Joam in ultionem sanguinis filii Joiadæ sacerdotis, ut dicitur cap. præced., γ . 25; tum quia accessum habuerunt ad lectum regis, ut patet ibidem; tum quia post tam atrox et nefarium scelus non aufugerunt. Potentiam igitur eorum in initio regni sui merito timere poterat Amasias, justamque vindictam tantisper differre.

Obj. III. Sacrilege et tyrannice Joas jussit lapidari Zachariam filium Joiadæ. Atqui in ultionem sanguinis hujus innocentis illi servi Joam occiderunt; ergo ultio hæc fuit justissima, ac proinde propter istam occisionem mortem non merebantur.

R. disting. conseq. Ergo ultio hæc fuit justissima ex parte Dei, volentis per eandem punire regem Joam, quia innocentem sacerdotem jusserat lapidari; concedo: ultio hæc fuit justissima ex parte eorum qui necem intulerunt regi; nego consequentiam. Ratio autem negatæ consequentiæ est quod interfectores Joæ non habuerint legitimam auctoritatem ipsum occidendi, quamvis revera reus esset mortis. Itaque in similibus casibus accurate discernenda sunt judicia Dei, et executiones hominum. Justo Dei judicio quis morti addici potest, cujus tamen executio non fit sine culpa maxima. Nam Deus per malos, jam ad nocendum paratos, et in executione peccantes, justissimam suam sæpe exequitur voluntatem.

Obj. IV. Interfectores illi scire poterant, ex imprecatione vel prædictione morientis Zachariæ cap. præced., γ . 22: *Videat Dominus, et requirat*, quod Deus vellet occidi Joam in vindictam effusi sanguinis innocentis; ergo hanc voluntatem Dei exequendo non videntur facti in vris rei.

R. Translato antecedente, neg. conseq. Quia istam equidem voluntatis suæ executionem Deus ipsis non demandaverat, adeoque auctoritatem occidendi regem non habebant. Sic quamvis Saul scire potuerit quod

propheticæ esset dictum ad Heli I Reg. II, 35: *Pars magna domus tuæ morietur, cum ad virilem ætatem venerit*, peccavit tamen occidendo sacerdotes posteros Heli, ibidem, cap. XXII: quia non habebat divinum mandatum exequendi id quod prædictum erat, sed privato affectu idipsum attentavit.

QUESTIO II. — AN AMASIAS VIXERIT QUINDECIM PRÆCISE ANNIS POST MORTEM JOÆ REGIS ISRAEL.

Resp. affirmative. Prob. I. Quia hic γ . 25, et IV Reg. XIV, 17, dicitur: *Vixit autem Amasias, filius Joæ, rex Juda, postquam mortuus est Joas filius Joachaz, rex Israel, quindecim annis.*

Prob. II. Quia hic γ . 4, et IV Reg. XIV, 2, dicitur: *Viginti quinque annorum erat (Amasias) cum regnare cepisset: et viginti novem annis regnavit in Jerusalem.* Et ibidem γ . 1 dicitur: *In anno secundo Joas filii Joachaz regis Israel regnavit Amasias filius Joas regis Juda.* Atqui IV Reg. XIII, 40: *Regnavit Joas filius Joachaz super Israel in Samaria sexdecim annis.* Ergo regnavit Amasias rex Juda cum Joa rege Israel 14 annis. Jam vero totum regnum Amasie fuit 29 annorum, et consequenter post Joam regem Israel regnavit 15 annis.

Obj. I. In antiquis editionibus latinis, IV Reg. XIV, 17, post mortem Joæ tribuuntur Amasie viginti quinque anni.

R. fuisse errorem typographorum, cum hebræa, chaldaea et græca habeant: *Quindecim.* Unde et S. Hieron., qui Vetus Testamentum ex hebræo in latinum transtulit, primitus non nisi quindecim annos posuisse censendus est. Optime igitur correctum est per Clem. VIII quod ante in omnibus pene Vulgatæ libris legebatur: *Viginti quinque annis*, inquit R. P. Bukentop.

Inst. Similes errores non sunt admittendi, dum aliter apparentes antilogiæ possunt conciliari: atqui hoc videtur hic posse fieri; ergo.

Prob. min. Quia juxta Lyranum et alios Amasias fuit decem annis profugus in Lachis, antequam a servis suis occideretur; quibus additis viginti novem in Scriptura expressis, regnavit absolute annis triginta novem. Porro computando istos decem annos IV Reg. XIV, revera post mortem Joæ vixit Amasias viginti quinque annis: decem vero his omissis, recte hic dicitur post mortem Joæ vixisse tantum quindecim annis.

R. neg. min., et ad probationem dico, Glossam illam esse infundatam: 1. quia hebraicus et hodiernus latinus nequaquam variant; sed tum hic, tum IV Reg. XIV non nisi quindecim annos ponunt; 2. juxta lib. IV Reg., cap. XIV, 19: *Facta est contra eum (Amasiam) conjuratio in Jerusalem: at ille fugit in Lachis. Miseruntque post eum in Lachis, et interfecerunt eum ibi.* Jam vero illud verbum *miseruntque* significat quod immediate miserint, ut in similibus casibus fieri solet; ergo nulla veri speciei dici potest quod Amasias fuerit decem annis profugus in Lachis, antequam a servis suis occideretur.

Obj. II. Anno vigesimo septimo Jeroboam regis Israel regnavit Azarias filius Amasie regis Juda, IV Reg. XV, 1. Atqui Jeroboam rex Israel regnavit post patrem suum Joam, qui juxta computum nostrum mortuus est anno Amasie decimo quarto; ergo ad minus vixit Amasias post mortem Joæ viginti sex annis.

Prob. conseq., quia inter Amasiam et Azariam nullus fuit medius; atqui Azarias cepit regnare anno 27 Jeroboam regis Israel; ergo Amasias usque ad eundem annum Jeroboami vixit, et consequenter vixit post mortem Joæ regis Israel 26 annis.

R. neg. conseq., et dico cum Cajetano, Saliano, A Lapide et aliis, annum hunc 27 Jeroboami computatum esse ab eo tempore quo Jeroboam regnare cepit cum suo patre Joa, 12 scilicet annis completis ante mortem patris; nam regni, quod ipse solus post patrem obtinuit, erat tantum annus 14 Jeroboami: quo eodem anno moriens Amasias, anno nempe regni sui 29, successorem reliquit Azariam filium. Mortuus est ergo Amasias anno 14 finiente, et inchoante 15 Jeroboami, qui patri Joas immediate successerat. Ratio hujus solutionis est, ne positus interregnis, de quibus non constat, correctioris chronologiæ series continua turbetur.

Obj. III. Anno trigesimo octavo Azariæ regis Juda, regnavit Zacharias filius Jeroboam super Israel in Samaria sex mensibus; IV Reg. XV, 8. Atqui illa non possunt conciliari cum responsione mox data; ergo.

Prob. min. juxta illum computum, moriente Amasia rege Juda, Jeroboam rex Israel tantum regnaverat annis 14. Atqui in toto tantum regnavit Jeroboam filius Joas regis Israel. quadraginta et uno anno; IV Reg. XIV, 25. Ergo debet esse mortuus sub annum Azariæ regis Juda vigesimum septimum: ex quo ulterius sequi videtur, juxta responsionem supra datam, quod Zacharias filius Jeroboam regis Israel regnare inciperit anno vigesimo septimo Azariæ regis Juda, et non anno trigesimo octavo.

R. neg. ultimam sequelam: quia inter Jeroboam regem Israel et Zachariam filium ejus fuit interregnum undecim, aut undecim et medii annorum.

Ratio hujus asserti est quia vel junior erat mortuo patre Zacharias, vel potius quia mortuo Jeroboam omnia in præceptis ruebant: nam prædixerat Amos, cap. VII, 11: *In gladio morietur Jeroboam, et Israel captivus migrabit de terra sua.* Item cap. VIII, 2: *Venit finis super populum meum Israel.* Et iterum ibidem γ . 12: *Commovetur a mari usque ad mare, et ab aquilone usque ad meridiem.*

Porro prophetiæ hujus veritatem immediate post Jeroboam docuit exitialis eventus, et misera sors regum Israel. Imprimis enim post inchoatum interregni annum duodecimum, IV Reg. XV, 8, Zacharias regnavit 6 mensibus, percussitque eum Sellum, et regnavit pro eo. Hic vero Sellum regnavit uno mense in Samaria, et interfecit eum Manahem, regnavitque pro eo, etc.

Interregno autem hoc supposito, omnia verifican-

tur hoc modo : Azarias rex Juda cœpit regnare sub annum decimum quintum Jeroboam regis Israel, et cum eo regnavit annis 26; deinde interregnum in Israel fuit usque ad annum duodecimum post mortem Jeroboam, qui erat annus trigesimus octavus regni Azariae, et quo patri Jeroboam successit Zacharias rex Israel.

Inst. I. Jeroboam rex Israel tantum regnavit 41 annis, IV Reg. XIV, 25. Atqui juxta hanc responcionem regnasset annis 53; ergo.

Prob. min. Ante Azariam regem Juda regnavit annis viginti septem, ut supra ostensum est, et cum Azaria annis viginti sex, qui simul faciunt annos quinquaginta tres.

R. disting. min. Regnasset annis 53, computando 12 annos, quibus regnavit cum patre; concedo : illis non computatis; nego minorem.

Inst. II. Non sunt adstruenda interregna sine evidenti ratione. Atqui successio Zachariae, IV Reg. XV, 8, ab aliquibus commode explicatur sine interregno; ergo.

Prob. min. Tantum supponi debet quod Azarias a patre fuerit assumptus regni socius anno 18 Amasiae : tunc enim ante mortem patris sui regnavit Azarias annis 11; deinde mortuo Amasia, erat annus decimus quintus inchoatus, quo solus regnabat Jeroboam rex Israel. Jam vero post mortem Amasiae usque ad quadragesimum primum Jeroboami annum, adhuc reperiuntur 26 anni completi, et vigesimus septimus inchoatus; ergo Azarias, vivente patre suo Amasia, regnavit 41 annis cum Jeroboamo, et post mortem patris cum eodem Jeroboamo 27 annis inchoatis. Jam vero 41 et 27 faciunt 58 annos regni Azariae; ergo sine interregno commode explicatur, quod Zacharias filius Jeroboam obtinuerit regnum Israel anno trigesimo octavo Azariae regis Juda.

R. neg. min. ejusque probationem : quia in isto supposito Azarias a patre Amasia fuisset in regni socium assumptus anno ætatis suæ ad summum sexto; nam hic cap. XXVI, 1, occiso in Lachis Amasia, *Omnis populus Juda filium ejus Oziam annorum sexdecim, constituit regem pro Amasia patre suo.* Ergo si cum patre jam regnasset 11 annis, ad summum agebat annum ætatis sextum, dum regni paterni socius designatus est, quod prorsus incredibile et nusquam practicum legitur.

Inst. III. Joas, supra, cap. XXIV, rex inauguratus est anno ætatis suæ septimo; ergo suppositum illud non est prorsus incredibile.

R. disparitatem esse, quod Joas inauguratus fuerit vacante regno; at Azarias, existens ad summum 6 annorum, in regni socium assumptus fuisset vivente patre, quod nusquam practicum putamus.

Obj. IV. Anno trigesimo septimo Joas regis Juda regnavit Joas filius Joachaz super Israel in Samaria sexdecim annis. Ergo Amasias post mortem Joas regis srael vixit ad minus 17 annis.

Prob. conseq. Joas rex Israel tantum regnavit 16 annis, & scilicet cum Joa rege Juda (qui regnavit 40

et 12 cum Amasia : atqui Amasias 29 annis regnavit; ergo juxta textum allatum post mortem Joas regis Israel regnavit 17 annis.

R. Neg. conseq., et ad probationem distingo maj. Joas rex Israel tantum regnavit 16 annis solus, concedo : computatis 2 annis, quibus regnavit cum patre suo Joachaz; nego maj. et conseq. Regnavit ergo Joas rex Israel cum patre suo ab anno trigesimo septimo usque ad annum trigesimum nonum Joas regis Juda; deinde mortuo patre, cum eodem Joa solus regnavit 2 annis, et denique cum Amasia 14 annis; adeoque solus regnavit 16 annis, et 2 cum patre, seu simul 18.

Obj. V. Amasias et Joas rex Israel uno eodemque anno regnum obtinuisse videntur; ergo ad summum tredecim annis post Joam vixit Amasias.

Prob. ant. Uterque immediate successit patri suo. Atqui patres eorum uno eodemque anno mortui sunt; ergo.

Prob. min. Joas rex Juda tantum regnavit quadragesimo annis. Atqui Joachaz, pater Joas regis Israel, incepit regnare anno vigesimo tertio Joas regis Juda, et regnavit in Samaria decem et septem annis, IV Reg. XIII, 1. Ergo patres eorum uno eodemque anno mortui sunt; cum 23 et 17 faciant 40.

R. neg. ant. et min. probationis. Ad textum autem Scripturæ dico quod annus vigesimus tertius Joas regis Juda tantum esset inchoatus, adeoque tantum erant 22 anni integri: deinde Joachaz moriens etiam tantum inchoaverat annum regni sui decimum septimum; adeoque hic simul tantum erant 38 anni completi, et trigesimus nonus inchoatus, quando mortuo patre solus regnare cœpit Joas rex Israel, qui proinde regnavit cum Joa rege Juda anno trigesimo nono et quadragesimo; sicque mortuo patre, Amasias rex Juda regnare cœpit anno secundo Joas regis Israel.

CAPUT XXVI.

Amasiae succedit Ozias filius, qui de pluribus hostibus triumphans, et in superbiam elatus, præsumit adolere incensum Domino; et idcirco lepra percussus usque ad diem mortis suæ, ejusque loco regnum administrat Joatham ejus filius.

QUESTIO PRIMA. — QUOTO ANNO REGNI OZIAS LEPTA PERCUSSUS SIT.

Vers. 5: *Et exquisivit (Ozias) Dominum in diebus Zachariae intelligentis et videntis Deum: id est, experti et periti in visionibus prophetiis et divinis. Hunc prophetam aliqui putant fuisse filium alterius Zachariae, quem impius rex Joas lapidari jussit in templo, supra, cap. XXIV, 21. Hic dum vixit, regique Ozia familiaris fuit, illum in officio continuit: ubi vita excessit, etiam Ozias a recto deflexit.*

ÿ. 18: *Non est tui officii, Ozia, ut adoleas incensum Domino, sed sacerdotum.* Hic locus, ait Estius, merito notandus est contra eos qui adulatorie permiscunt officium sacerdotis cum officio principis, dicentes unumquemque principem in ditione sua pro arbitrio posse disponere de religione et cultu divino, ejusque

cæremoniis. Sed hic contrarium liquet: nam aperte distinguit officium sacerdotum et officium regis, et dicitur quod offerre incensum seu thymiam, ac proinde alia quæ religionis sunt curare, ad ejus officium non spectent; ac per consequens non possit ex auctoritate se rebus sacris immiscere, sed tanquam filius Ecclesiæ, eidem et Deo subservire. Ita Estius.

ÿ. 19: *Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus.* Inter varias interpretum et chronologorum opiniones admodum probabilis videtur sententia Abulensis, Saliani, Paludani nostri, et aliorum, arbitrantium pœnam hanc non nisi ultimis vitæ annis Ozia fuisse inflictam.

Prob. I. Quia ex eo tempore quo Ozias fuit leprosus, cœpit Joatham filius ejus regere palatium regale, et judicare populum terræ; ut patet ex IV Reg. XV, 5, ubi percusso, et a multitudine separato Ozia, subditur: *Joatham vero filius regis gubernabat palatium, et judicabat populum terræ.* Adeoque jam erat aliqualis ætatis, puta 20 annorum. Jam vero Joatham erat 25 annorum, cum regnare cœpisset, ut dicitur IV Reg. XV, 53, et hic cap. seq., ÿ. 4; ergo ad summum 4 vel 5 annis vixit Ozias, postquam lepra percussus est.

Prob. II. Quia, uti ex hoc capite liquet, bella plurima movit Ozias, insignesque adeo retulit victorias, et in aliis ita magnificatus est, ut præter Davidem nullus ei potuerit æquari. Atqui hæc facere non potuit in minori ætate, nec fecit post immissam lepram; ergo multo eguit tempore ætatis intermediae, ut hæc omnia ageret; et consequenter non nisi ultimis vitæ suæ annis lepra percussus est.

SOLVUNTUR ARGUMENTA. — Obj. I. Ozias lepra percussus est vivente adhuc Jeroboamo. Atqui Jeroboam, juxta dicta cap. præced. Quæst. II, mortuus est anno regni Ozia vigesimo septimo; ergo ad minus 26 annis ante mortem lepra percussus est Ozias.

Prob. maj. Quia terræ motus, de quo Amos, cap. I, 1, factus est vivente Jeroboamo, vel saltem paulo post mortem ejus, cum incepit Amos prophetare in diebus Jeroboam filii Joas regis Israel, ante duos annos terræ motus; Atqui eodem tempore, quo accidit ille terræ motus, lepra percussus est Ozias; ergo percussus est vivente adhuc Jeroboamo, vel paulo post mortem ejus.

R. neg. maj. et conseq. Cujus falsitas vel ex eo patet, quod moriente Jeroboamo, nondum natus esset Joatham filius Ozia; cum hic moriente patre tantum attigisset annum vigesimum quintum, et in isto supposito leprosus, et ab hominum consortio separatus fuisset Ozias per annos 26. Deinde moriens Ozias erat annorum 68 (anno enim ætatis decimo sexto regnum obtinuit, et 52 annis regnavit), et tunc filius Joatham attigerat annum ætatis suæ vigesimum quintum, adeoque natus est anno sui patris quadragesimo tertio. Atqui ad summum Jeroboam vixit usque ad eundem annum ætatis Ozia quadragesimum tertium; ergo vivente Jeroboamo non potuit esse lepra percussus Ozias, et multo minus filius ejus Joatham,

vix aut ne vix natus, regnum administrare. Unde ad probationem, concessa majore, minor omnino neganda videtur.

Recte ergo quidem hunc terræ motum plurimi post Hebræos asserunt contigisse sub annum regni Ozia vigesimum septimum; sed male eodem anno Oziam lepra percussum fuisse contendunt.

Inst. I. Josephus, lib. IX, Antiq., cap. 11, asserit ob fastum Ozia, victoriis elati, tres ipsi plagas fuisse immissas. Prima fuit hic terræ motus, secunda vitium lepræ, tertia repulsio medii montis collocati in loco qui dicebatur *Erogen*.

R. quod vel illæ plagæ successive tantum immissæ dici debeant, puta terræ motus anno regni ejus vigesimo septimo, percussio lepræ anno quadragesimo septimo; vel quod a sententia Josephi discedere nos cogat Scriptura, dicens quod pro patre leproso regnum administraverit filius ejus Joatham.

Inst. II. Dicitur quod Joatham eodem anno 27 regni patris administraverit regnum per optimates, sicut factum est in septenni rege Joa.

R. hanc explicationem videri nimis contortam, nec esse paritatem in expressione textuum: nam dum de Joa dicitur, supra, cap. XIV, 1: *Septem annorum erat cum regnare cœpisset,* satis intelligitur, quod non regnavit nisi per optimates. Hic autem ÿ. 21 alia phrasi dicitur: *Joatham... rexit domum regis, et judicabat populum terræ,* quod ipsam Joatham personam appellare videtur. Deinde si per optimates fuerit regnum administratum, potius dicendum fuisset, quod Ozias regnum administraret, etc. Nam potius leproso regi, qui ex divina misericordia sanari poterat, hoc magis convenit quam infanti adhuc in cunis vagienti.

Obj. II. Non videtur alia ratio assignabilis, cur Deus præfatum terræ motum immiserit, nisi ob attentatam Ozia temeritatem; ergo quando contigit iste terræ motus, jam erat lepra percussus.

R. neg. ant. Potuit enim Deus immittere istum motum ante attentatum sacrilegium, ut victoriis tumidum et insolentem Oziam ab attentando hoc sacrilegio aliisque peccatis deterreret.

Obj. III. Textus sacer hic insinuare videtur, quod citius percussus fuerit Ozias, diutiusque leprosus, quam 4 vel 5 annis; nam ÿ. 16 dicitur: *Cum robotatus esset, elevatum est cor ejus in interitum suum, et neglexit Dominum Deum suum: ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis.* Et ÿ. 21 subditur: *Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis suæ, et habitavit in domo separata plenus lepra, ob quam ejectus fuerat de domo Domini.* Atqui cor ejus elevatum fuit propter ingentes victorias quas reportasse videtur primis 25 annis: et illa verba usque ad diem mortis suæ, item habitavit et ejectus fuerat, emphatice singularem pœnam significant; ergo diutina fuit ejus pœna, et separatio.

R. neg. assumpt., et ad minorem dico, quod licet gratis daretur omnes illas victorias ab Ozia esse re-